

РЕШЕНИЕ

№ 4478

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Влатова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **6536** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място] срещу Заповед № ДК – 19 – С - 259 от 06.07.2011г. на Началника на Сектор „С.” на РДНСК Югозападен район, с която е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж „Лечебно заведение - хоспис”, находящ в УПИ II – 133, кв. 191, по плана на [населено място], м. Г. глава, с административен адрес: [населено място], [улица].

В жалбата жалбоподателят иска да бъде отменена оспорената заповед, като твърдят, че същата е незаконосъобразна, тъй като със заявление вх. № 94 – 00 – 2047 от 18.04.2011г. в СО – район „В.” е внесено искане с проект за промяна на предназначението на сградата. Твърди, че искането за смяна на предназначението на сградата не е придвижено от районната администрация от 18.04.2011г. до подаването на жалбата и след това. Поради горното твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като непромяната на предназначението на сградата се дължи изцяло на недобросъвестното отношение и забавянето на районната администрация. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Началникът на Сектор „С.” на РДНСК Югозападен район, чрез процесуалния си представител юрк. О., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Исква жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Заинтересованата страна [фирма], чрез управителя си С. К., който се явява лично в открито съдебно заседание, изразява становище за незаконосъобразност на оспорената заповед и иска същата да бъде отменена.

Жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на акта – срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Заинтересованата страна в това производство [фирма], е собственик по силата на представен по делото нотариален акт на дворно място, представляващо УПИ II – 133, кв. 191 по плана на [населено място], м. „Г. глава”, ведно с построената в мястото масивна жилищна сграда с РЗП 855 кв.м. С разрешение за ползване № 34 от 29.10.1993г. е разрешено ползването на посочената масивна жилищна сграда, като такава с помещение за магазин, като по отношение на магазина е посочено, че ползването на помещението за магазин може да стане след определяне на фактическото му предназначение и след получаване на допълнителни писмени разрешения от специализираните контролни органи.

С договор за наем от 08.10.2009г. жалбоподателят в това производство е наем посочената масивна жилищна сграда, като в чл. 1 ал. 2 от договора е посочено, че същата ще се ползва като лечебно заведение по смисъла на ЗЛЗ. Жалбоподателят е представил по делото Хигиенно заключение за лечебно заведение за извънболнична помощ и хоспис от 29.01.2010г. на СРИОКОЗ, от което е видно, че обекта хоспис, разположен в сградата, предмет на оспорената заповед отговаря на хигиенните норми и изисквания. Представил е и удостоверение № 7375 от 04.03.2010г., от което е видно, че жалбоподателят е регистриран като лечебно заведение.

Служители на СО – район „В.”, отдел „Строителен контрол” са направили проверка и са съставили констативен акт № 01 – 9400 – 1345/3 от 24.06.2011г., с който е констатирано, че триетажна жилищна сградата, предмет на оспорената заповед, се използва като лечебно заведение, без да е извършена промяна на предназначението ѝ и без да е въведена в експлоатация като лечебно заведение по предвидения в закона ред. Съставен е и констативен протокол от 24.06.2011г., в който е установено, че жилищната сграда се ползва като лечебно заведение – хоспис, без представени одобрени строителни книжа за промяна на предназначението и разрешение за ползването ѝ като лечебно заведение.

Срещу така издадения констативен акт е подадено възражение от жалбоподателя с вх. № 9400 – 1345/4 от 27.06.2011г., с което жалбоподателят е посочил, че е съгласен с констатираното нарушение, както и е посочил, че е започнал процедура по промяна на предназначението на сградата, във връзка с дадени преди това указания от контролните органи.

По делото е представено писмо изх. № 9400 – 2047/2 от 18.07.2011г. от СО – район В., с което е посочено, че за сградата, предмет на оспорената заповед е започната процедура по смяната на предназначението от съществуваща жилищна сграда с магазин в лечебно заведение – хоспис, но процедурата не е приключила, поради наличието на жалба.

Въз основа на констативния акт от 24.06.2011г. е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № ДК – 19 – С – 259 от 06.07.2011г. на Началника на Сектор „С.” на РДНСК Югозападен район, с която последният забранява ползването на неприетия

по установения ред строеж „лечебно заведение - хоспис“, находящо се в УПИ № II – 133, кв. 191 по плана на [населено място], м. „Г. глава“, с административен адрес: [населено място], [улица].

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по изложените по – долу съображения.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия във връзка с т. 5 от Заповед № РД – 13 – 447 от 01.11.2010г. на Началника на ДНСК. Оспорената заповед е издадена при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като непромяната на предназначението ѝ е в резултат на забавянето на стратираната процедура за промяна на предназначението ѝ от районната администрация. Това е така, тъй като законът забранява използването на сградите не по предназначението им, както и забранява използването им преди да са въведени в експлоатация съобразно изискванията в зависимост от предназначението им. Т.е. за жалбоподателя е съществувало задължение да не използва сградата, докато не бъде сменено предназначението ѝ и не бъде въведена в експлоатация съобразно законовите изисквания и в зависимост от предназначението ѝ. В тази връзка евентуалното забавяне на районната администрация да се произнесе по искането за промяна на предназначението е неотносимо към установеното с оспорената заповед и законосъобразността на същата.

На второ място съгласно разпоредбата на чл. 178 ал. 4 от ЗУТ „Не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация“. В конкретния случай между страните не се спори, че жилищната сграда, предмет на оспорената заповед е използвана не по предназначението си като жилищна с магазин, а като лечебно заведение – хоспис. Между страните и не се спори, че сградата не е била въведена в експлоатация като лечебно заведение – хоспис. В тази връзка съдът намира, че оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материалния закон, тъй като е безспорно установено, че се използва като лечебно заведение, сграда, която не е била приета по установения ред и въведена в експлоатация за използването ѝ като лечебно заведение.

Във връзка с всичко изложено настоящият състав намира, че Заповед № ДК – 19 – С - 259 от 06.07.2011г. на Началника на Сектор „С.“ на РДНСК Югозападен район, е законосъобразна, издадена без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материалния закон и следва да бъде потвърдена, а жалбата отхвърлена.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски, поради и което намира, че същото не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище [населено място] срещу Заповед № ДК – 19 – С - 259 от 06.07.2011г. на Началника на Сектор „С.” на РДНСК Югозападен район, с която е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж „Лечебно заведение - хоспис”, находящ в УПИ II – 133, кв. 191, по плана на [населено място], м. Г. глава, с административен адрес: [населено място], [улица].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: